

sine egne, Anerkjendelse i Virkeligheden og forhindre yderligere Lempelser, hvis Følger ikke ville udeblive, og det nærer det Haab, at ogsaa Regjeringen i Fremtiden, om den end ikke vil arbejde hen paa at gjøre Indfødsretten til en særlig Udmærkelse, idetmindste dog mere bestemt vil følge den saaledes anviste Wei, end den denne Gang synes at have gjort." Det er i Henhold til disse Udtalelser, der findes i Rigsdagstidende for 1867—68 Tillæg B. Sp. 107—108, og som den ærede Ordfører saa ofte har citeret, at man næsten skulde tro, at han kendte dem, at Ministeriet er gaaet frem. Der staar her udtrykkelig i denne Sætning, at Udvalgets Forslag ere affattede i Henhold til de Regler, der fra Tid til anden ere fremsatte i Betænkninger fra Rigsdagens Afdelinger, og det er da der udtrykkelig sagt, at man lægger største Vægt paa, at den, der skal optages paa Forslaget om Indfødsrets Meddelelse, skal have positivt anbefalende Vidnesbyrd fra den paagjældende Kommunalbestyrelse, saaledes at det — jeg ser mig nødsaget til at gjentage det — ikke er tilstrækkeligt, at f. Ex. Kjøbenhavns Overpræsident giver et saadant Vidnesbyrd, og heller ikke, at der er endel velvillige Mænd uden for Kommunalbestyrelsen, der give det. Nei, det skal være Kommunalbestyrelsens positivt anbefalende Erklæring, der foreligger. Derom er det jo til Slutning, at Striden her dreier sig. (Afbrydelse af Berg.) Den bliver ikke lovlig, fordi det ærede Medlem siger, at den er det; efter min Opfattelse er den ikke lovlig. Jeg forlanger, at, naar de tilstedeværende Medlemmer i Kommunalbestyrelsens Møde afgive deres Stemmer, skal Stemmegivningen tages i sin Helhed; to af Medlemmerne have villet anbefale den Paagjældende til den ansøgte Indfødsrets Nydelse, medens de to andre tilstedeværende Medlemmer udtrykkelig have sagt, at de ville ikke anbefale ham dertil; men hvorledes kan det blive en positivt Anbefaling, naar de to sige udtrykkelig: Vi ville ikke anbefale ham, og det femte Medlem, Formanden, endnu mindre vil gjøre det? Naar det imidlertid forsvier den ærede Ordfører at sige, at der foreligger en positivt Anbefaling, saa skal jeg ganske overlade ham den Forsnielse.

**Dahl:** At jeg afgav et Mindretals Betænkning over det til Indfødsretsudvalget henviste Andragende, styldes min Utilbøielighed til at komme ind paa private Forhold, vedrørende Personer, som ikke have Sæde her i Thinget; heller ikke nu skal jeg indlade mig nærmere paa disse Forhold, men kun bemærke, at jeg hverken ved den vid-

Løstige Forhandling, der førtes ved 2den Behandling af Lovforslaget, eller ved det, der er fremkommet idag, har kunnet overbevise mig om, at min Tilslutning til det ved anden Behandling vedtagne Vædringsforslag var uberettiget. I de i Cirkulæret af 23de Juni 1879 opstillede Betingelser for Adkomst til Indfødsret kræves ikke, at Vedkommende skal have gjort sig særlig fortjent af sit Adoptivfædreland, men det angaar kun visse ydre Bevisligheder og et vist — om jeg maa sige — Lavmaal af Hæderlighed, der skal være tilstede; og jeg har ikke kunnet se rettere end at Andrageren Vilja opfylder disse Betingelser, og at der ikke er ført noget som helst Bevis for Berettigelsen af den Ansø, der har været reist mod ham. Den høitærede Minister udtalte ved Sagens anden Behandling og ogsaa idag, at det vilde have været heldigere efter hans Mening, om Udvalget istedetfor at fremkomme med sit Vædringsforslag havde indbragt et særligt Lovforslag om Indfødsret for Vilja. Jeg indrømmer, at Udskilligt kunde have talt herfor, men hvad enten et saadant Lovforslag var hlevet vedtaget eller ikke, anser jeg det for yderst sandsynligt, at denne, om jeg saa maa sige, Sædernes Kantsagelse, der saa skarpt er bleven rettet mod denne Andrager, for Fremtiden vil blive anvendt lige over for Enhver, der maatte søge Indfødsret. Ganske vist kunde det i vore Samfundsforhold overhovedet være meget heldigt, om Lavmaalet for det, man kalder Hæderlighed, kunde blive løftet noget og ikke saa ganske lidt, men jeg vil anse det for overordentlig uheldigt, om det Lavmaal af Hæderlighed, der kræves for, at en Fremmed kan faae Indfødsret, skulde være høiere end det Lavmaal af Hæderlighed, der kræves for at beklæde høie, ja de højeste Tillidsposter. Da jeg ikke kan anstede de Fordringer, som stilles i Cirkulæret af 1874, stærpede, da jeg ikke kan erkjende, at der er ført noget Bevis for Andrageren Viljas Uuhæderlighed, og da der utvivlsomt findes Fortilsælde for hans Optagelse paa Lovforslaget, vil jeg ikke kunne stemme for den høitærede Ministers Vædringsforslag, men agter, hvis der ikke skulde fremkomme nye Oplysninger, som maatte ændre min Opfattelse, at stemme for Lovforslaget i den Form, i hvilken det foreligger.

**Rasmussen:** Jeg maa beklage, at jeg, dengang denne Sag var til 2den Behandling her i Thinget, ved Sygdom var forhindret fra at være tilstede, hvorfor jeg ogsaa idag anser mig forpligtet til at tage Ordet, navnlig da jeg er fra den Egn, hvor vedkommende Mand bor, og har havt den Væ-